

under denne bestemte Forudsætning, vort Lovforslag kunde glæde sig ved hans Tilslutning.

Finantsministeren (Gstrup): Jeg tror rigtignok, at naar det ærede Medlem ser i Rigsdagstidenden, hvad jeg har udtalt, vil han ikke mere nære Tvivl om Betydningen eller Meningen af mine Udtalelser. Jeg tror, at det fremgik tydeligt nok, af hvad jeg sagde før — for saa vidt man har hørt det — at skjøndt jeg ikke anser det for at være under sædvanlige Forhold nogen Opgave, der laa for Staten at tage Del med Kommunen i Løsningen af Kommunens Opgaver, saa erkjender jeg, at naar Kommunen ikke er i Stand til at løse en Opgave, som man maatte anse for samfundsnyttig, vilde jeg anse det under ekstraordinære Forhold for at være forsvarligt, at Staten traadte hjælpende til, og jeg udtrykte det netop, i alt Fald blandt Andet ved at hde Kommunen Laan paa billige Vilkaar. Hvad jeg senere bemærkede om, hvad der havde været min egen Tanke, tror jeg, at jeg kun svøiede til som en maaste overflødig Oplysning om, hvad jeg vilde anse for at være det i og for sig Bedste; men jeg tror ikke, at det med nogen som helst Føie kunde forstås, som om det var et Vilkaar, jeg stillede for at være med til at hde Statshjælp til Kommunerne til Gjennemførelse af, hvad Kommunen maatte anse for at være det Heldige. Jeg haaber, at denne Udtalelse er tilstrækkelig tydelig.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Mit Spørgsmaal udgik heller ikke fra nogen egentlig Misforstaaelse, som om jeg skulde have tillagt den høitærede Finantsminister en modsat Opfattelse af den, han nu udtalte, men det var mig blot ikke aldeles klart, om jeg ikke maaste kunde have misforstaaet ham. Det er denne Uklarhed, som jeg glæder mig over at se fjernet i dette Dieblit, idet det altsaa nu maa siges utvetydigt at være fastslaaet, at dette Forslag, saaledes som det foreligger, om end altsaa muligt med underordnede Endringer, kan glæde sig ved Finantsministerens Godkendelse.

Finantsministeren (Gstrup): Sa, jeg maa dog bede den ærede Taler om ikke at drage altfor vidtgaaende Slutninger af mine Udtalelser. Jeg maa bede den ærede Taler om at være opmærksom paa, at mine Udtalelser gik ud paa, at jeg vilde anse det for forsvarligt at støtte Kommunen til Gjennemførelsen af det, Kommunen under de givne Forhold vilde anse for at være be-

rettiget. Om dette falder sammen med, hvad der er angivet i Forslaget, derom har jeg ikke udtalt mig og er heller ikke i Stand til at udtale mig. De ærede Forslaastillere have selv henvist til Kommunen som Mellemmand, som den, der i Virkeligheden skal og som der forudsættes, vil gennemføre Sagen. Jeg har udtalt mig ganske under den samme Forudsætning, nemlig den, at Foretagendets Udførelse bliver lagt i Kommunens Haand, og mine Udtalelser om den mulige Statshjælp ere selvfølgelig altsaa kun gaaede ud paa, hvor vidt jeg under de givne Forhold vilde anse det for forsvarligt, at Staten støttede Kommunen. En videre gaaende Kritik af Lovforslagets enkelte Bestemmelser har jeg jo aldeles ikke inddat mig paa, og jeg kan derfor kun ikke tilbageholde en Indsigelse imod, at der i mine Udtalelser skulde ligge en Tilslutning til Lovforslaget i dets Helhed.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Trier): Men da Kommunen jo først med nogen Myndighed vil kunne blande sig i Forholdene, naar dette Lovforslag foreligger særdisgt fra Rigsdagens Side, selv om man selvfølgelig paa Veien underhaanden kan pleie Forhandlinger med Kommunen, saa vil man dog ikke kunne vente med en Udtalelse om dette Forslags Realitet ogsaa i dets Enkeltheder, indtil Kommunen har kunnet give et autentisk Svar. Det kunde maaste vel endogaa have sin store Indflydelse paa Kommunens Stilling til den hele Sag, hvorledes man her i Folkethinget i Forhandlingen mellem Regjeringen og Rigsdagen stiller sig til Opgaven. Derfor anser jeg det for overordentlig betydningsfuldt, netop ogsaa naar det gjælder om at faae Kommunens Standpunkt til det foreliggende Lovforslag at vide, om det kunde være den høitærede Finantsminister muligt nu eller maaste paa et senere Trin at udtale ganske bestemt sin Opfattelse af dette Forslag. Jeg har altsaa dog, da jeg før havde nogen Tvivl om min Opfattelses Rigtighed, havt nogen Grund til at spørge, forsaavidt som jeg dog synes at have misforstaaet Ministeren noget. Jeg spurgte udtrykkelig om Finantsministerens Tilslutning, og jeg opfattede hans Tale oprindeligt nærmest som en Tilslutning til Sagen i al Almindelighed og ikke til dette specielle Forslag. Jeg opfattede dernæst Finantsministerens første Svar til mig, som om det var en Tilslutning til Forslaget, men det andet Svar, som om det kun var en Tilslutning til Grundtanken. Det staar altsaa i dette Dieblit saaledes, at Folkethinget ikke med Sikkerhed veed, hvorledes